על רקע גובלן מהמאה ה־18 יושבת אשת־החברה בפנטהאוז של בניין המיליונרים

את השפופרת. „הו, שארלוט," אמרה בנימת־ניצחון, ועיניה זוהרות, „מה שלומך?" אחר החלה מנהלת שיחת־נשים ארוכה, רצופת שמות אנשים ושמות מקומות, והיכן נפגשו איתם ומתי היו בהם. „זו היתה שארלוט נאירכוס," חייכה אלי יהודית בהבעה של ניצחון, בהניחה סוף־סוף את האפרכסת במקומה. „זוהי אשתו של איל־הספנות היווני. גם צ'ארלס קלור צילצל הבוקר, מייד לאחר שהגיע לניו־יורק. אנחנו יוצאים לסעוד איתו מחר.

„יש לי די הרבה ידידים כאן. בין ידידי האמריקאיים ישנה גם מישפחת פרקאס, בעלי רשת החנויות אלכסנדר בניו־יורק. אנחנו מתראים איתם לעיתים קרובות. גם פולי ברגן, השחקנית, היא ידידה שלנו. אבל מרבית ידידינו אינם אמריקאים. בכל שנה, בחג־המולד, אנחנו טסים לאקאפולקו. יש לנו שם בית, שאנחנו שוכרים מדי שנה לחג־המולד ולראש־השנה. בכל חורף אנחנו שוכרים אותו בית למשך שלושה שבועות. יש חוג של אנשים הנפגשים באקאפולקו בכל חג־מולד, ואלה הם ידידי הטובים ביותר. הם באים בעיקר מצרפת, מכסיקו ואיטליה. אנחנו עורכים מסיבות רבות, אבל הן אכסקלוסיביות מאוד. לא כל אחד מוזמן למסיבות האלה.

„אבל את רוב הזמן אנחנו מבלים בניו־יורק. אני נוסעת הרבה מאוד, בייחוד בחורף. פעמיים בשנה אני נוסעת לעשות סקי בשוויץ. אחר־כך, בקייץ, אנחנו שוכרים בית בווסט־האמפטון, ומבלים שם על חוף הים. לעיתים קרובות אני גם נוסעת לתצוגות־אופנה בפאריס. אני גם נוסעת הרבה למכסיקו־סיטי, אני משוגעת אחרי העיר הזאת. כל הנסיעות האלה גוזלות הרבה מזמני. במרבית הנסיעות בעלי אינו מתלווה אלי, מסיבות שונות. הוא, למשל, לא אוהב להחליק, לכן אני נוסעת לשוויץ לבדי. הוא גם לא אוהב לשוטט בחנויות, ולכן אני עורכת את הקניות שלי במילאנו ובפאריס לבדי. בזכות כל אלה, היחסים שלנו יפים ונוחים מאוד. בעלי לא יודע מה זה לקנא. אין בו אפילו שמץ של קינאה!

תיכנון לבעל

„ה ארבי עוסק בעיסקי־הטכסטיל. הוא אורג בדים מחוטים גולמיים, במיפעלים שלו שבקרוליינה הצפונית והדרומית. הבגדים שלו נמכרים במחירים נמוכים עד בינוניים. לפעמים אני עוזרת לו לתכנן את הסיגנונות שלהם הוא זקוק. אחרי שהתחתנתי, עבדתי כדוגמנית בסוכנות פורד, והצלחתי מאוד. עבדתי שם במשך שנתיים וחצי. כשנכנסתי להריון, למדתי בקורסים תיכנון אופנה. זה מה שעשה אותי המתכננת של הארבי.

„הגיל של ילדי? נראה... בתי עכשיו בת שבע וחצי בערך. בני בן שלוש. ילדי מדברים אנגלית וצרפתית, אבל לא עברית. עדיין לא לקחתי אותם לביקור בישראל. אני חושבת שהם עדיין צעירים מדי.

שאלתי את יהודית על חייה בישראל, על ריקעה. התעניינתי לדעת אם המעבר

מאת

מירה ויינגארטן

מן החיים בישראל אל החיים בניו־יורק היה קשה לה.

„לא, לא, כלל לא," השיבה בפסקנות. „לא היה שום מעבר. גדלתי בתל־אביב, שם סיימתי את בית־הספר היסודי, ואחר־כך המשכתי את לימודי בבית־הספר פיטמן. כשהרגשתי שאני צריכה לעשות גם תעודת־בגרות, למדתי בבית־ספר־ערב. לא הספקתי לשרת בצבא, מפני שבגיל 18 נבחרתי למלכת־היופי של ישראל, ואז באתי הנה, לאמריקה. זמן קצר לאחר־מכן התחתנתי.

„בגלל הנסיעות הרבות שלי, והעיסוקים השונים, אני תמיד עסוקה. אף פעם אינני משתעממת. גם הטיפול בבית הגדול הזה גוזל זמן רב. צריך לקנות כל־מיני דברים, ולזמר למשרתים מה לעשות. אני מארחת הרבה בבית. יש לי שלושה משרתים, שעוזרים לי בהכנות למסיבות ולסעודות־ערב. אני גם מקרינה סרטים בבית. יש לי מקלט־טלוויזיה עם קסטות, ואנחנו מראים לאורחים שלנו סרטים נבחרים. יש לי סירטי־מוסיקה מוקלטים משלי, ואני גם מקליטה בעצמי. יש לי המון חברות שבאות מאירופה לבקר, ואני נפגשת איתן לצהריים במיסעדות, או שאנחנו יוצאים בערב לסעודה חגיגית.

„את בגדי אני אוהבת לקנות באירופה. הבגדים האמריקאיים רחבים מדי בשבילי. המידות האירופאיות הולמות יותר את גופי. אני גם מתעמלת פעמיים בשבוע. זה עוזר לי מאוד לשמור על הגיזרה.

„בצורת־החיים שלנו כרגע, אנחנו מקיימים קשר עם הרבה תורמים לישראל, אבל איננו מקיימים שום גינוני־מסורת יהודיים. אבי, למשל, בא ממישפחה אפיקורסית לגמרי. הוא למד בבית־ספר של כמרים ביוון. זה היה בית־ספר נוצרי דתי. גם אחיו למדו באותו מקום לפני שעברו לצרפת. אף אחד מהם לא ידע הרבה על

היהדות. כך גדלתי מבלי ללמוד הרבה על המסורת היהודית מהורי. גם בעלי לא מחזיק מכל הדברים האלה, לכן איננו חיים לפי מיצוות הדת היהודית. איננו מקיימים שום חג מחגי־היהודים ואיננו הולכים לבית־הכנסת. אני דווקא מאוד בעד זה, מפני שאין לי שום יחס למסורת."

משרתים מגדלים את הילדים

קנו ממושבינו ונכנסנו אל חדר־המגורים. שם, על הקיר, תלוי היה שטיח מרוקם בן המאה ה־18 ומתחתיו ספה צרפתית. שולחן נמוך וכיסאות אחדים. החלונות הגדולים השקיפו על הנהר. בצד החדר ניצב פסנתר־כנף, ומעליו ניברשת. האווירה בחדר היתה רישמית למדי.

„מעצב־פנים סידר לי את הדירה," סיפרה יהודית. „את רוב הרהיטים קניתי בגלריות פארק־בנט. הרבה דברים גם קניתי באירופה. רק עכשיו רכשתי חדר־אוכל אנגלי. בעצם, זו תערובת של סיגנון אנגלי וצרפתי. יש לי שם שטיח פרסי. רוב הרהיטים בחדר־המגורים הם צרפתיים. אני רוצה לסדר את הדירה מחדש, אבל אעשה זאת בשנה הבאה. השנה נסענו כל־כך הרבה, שפשוט לא היה לי זמן."

„ומה את עושה עם הילדים כשאת נוסעת?" שאלתי.

„הו, הם נשארים עם המשרתים," השיבה בפשטות. „המשרתים מטפלים בהם. פעם אחת בשנה אנחנו נוסעים עם הילדים לווסט־האמפטון, מחוץ לניו־יורק. אנחנו שוכרים שם בית, ושוחים ומשתזפים.

„גם אחי גר עכשיו בניו־יורק. אני נאה מאוד באחי. כשהוא בא לניו־יורק, בעלי הארבי נתן לו עבודה במיפעל שלו. אבל המשכורת היתה נמוכה מאוד. חודשיים אחר־כך הוא בא אל הארבי ואמר לו: ‚תודה רבה לך. אני אסיר־תודה על עזרתך, אבל עכשיו הציעו לי עבודה יותר טובה, ואני עוזב.'

„הוא עבר לעבוד אצל אדולפו, מתכנן־האופנה הידוע, שעוסק בכובעים. הוא הצליח אצל אדולפו כל־כך יפה, עד שהציעו לו לעבור לעבוד אצל קנת ליין, התכשיטן האופנתי. קנת ליין הוא זה שיוצר את כל התכשיטים היקרים בדמויות של חיות. אחי מתגורר עכשיו בדירה גדולה בסנטראל־פארק הדרומי. זוהי אותה דירה שבה גרנו אנחנו אחרי שהתחתנו, דירה אלגנטית ומאוד ‚שיק'."

מסיבה ביום־כיפור

„כיצד הרגשת בזמן מילחמת יום־הכיפורים?" שאלתי את יהודית.

„הרגשתי נורא, נורא! באותה שבת של יום־כיפור היינו במכסיקו־סיטי. ידידינו המכסיקאים ערכו מסיבה גדולה לכבודנו. לפני המסיבה הלכתי למספרה, והיו שם כמה ערבים, ושמעתי אותם מדברים ומזכירים את ישראל. אבל לא הבנתי על מה הם מדברים. אחר־כך הלכנו למסיבה.

„בילינו יוצא מן הכלל. לפתע ניגש אלי ישראלי ושאל אותי: ‚שמעת משהו מאמך? כשישאלתי מדוע, אמר: ‚דיברת היום עם אמך בטלפון? השבתי לו, לא, אינני מדברת עם אמי יום־יום. מדוע? הוא אמר: ‚המילחמה.' לא היה לי מושג על מה הוא מדבר, אבל הרגשתי נורא.

„אחר־כך, כשחזרנו לניו־יורק, הרגשתי עוד יותר נורא."